

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 388

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 66 din 29 ianuarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal.....	2-4	292. — Hotărâre pentru aprobarea închirierii unor suprafețe în imobilul proprietate publică a statului, aflat în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, înregistrat cu nr. MFP 34391	11-12
Decizia nr. 67 din 29 ianuarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală cu referire la art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	4-8	294. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2019 pentru Societatea CUPRŪ MIN — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Economiei	12-14
Decizia nr. 118 din 28 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 alin. (2) și (7) din Codul de procedură civilă.....	9-10	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
291. — Hotărâre pentru completarea art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.188/2014 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Zootehnie „Prof. dr. G. K. Constantinescu”	11	3.947. — Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.824/2018 privind aprobarea graficului de desfășurare a examenelor de certificare a calificării profesionale a absolvenților din învățământul profesional și tehnic preuniversitar în anul școlar 2018—2019	14-15
ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI			
		396. — Decizie pentru completarea Deciziei Consiliului Național al Audiovizualului nr. 72/2012 privind condițiile de eliberare și modificare a avizului de retransmisie	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 66

din 29 ianuarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală în Dosarul nr. 72.642/300/2015, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.003D/2017.

2. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că prin sintagma „fără drept” se înțelege „cu nerespectarea dispozițiilor legale”. Se susține că dispoziția legală criticată preia conținutul unor norme de incriminare mai vechi, prevăzute la art. 2 pct. 1) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice și, respectiv, la art. 29 din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice. Se conchide că prevederile art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal respectă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate impuse de normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 3 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 72.642/300/2015, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de confiscare a unui spray iritant lacrimogen, conform art. 549¹ din Codul de procedură penală și art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, încălcând standardele de calitate a legii și principiul legalității încriminării. Se face trimitere la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 553 din 16 iulie 2015, nr. 603 din 6 octombrie 2015, nr. 1 din 10 ianuarie 2014, nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 743 din 2 iunie 2011, nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și nr. 447 din 29 octombrie 2013, la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv la hotărârile din 24 mai 2007, 24 februarie 2009 și 21 octombrie 2013, pronunțate în Cauzele *Dragotoni* și *Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, *Mihai Toma împotriva României*,

paragraful 26, și *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 77, 79 și 91, precum și la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv la Cauza C-550/09 — *Proces penal împotriva lui E. și F.*, paragraful 59. Se susține că sintagma „fără drept” din cuprinsul textului criticat nu permite destinatarilor legii penale să prevadă, chiar beneficiind de asistență juridică adecvată, efectele juridice ale portului obiectelor enumerate. Se arată că, de vreme ce legiuitorul a introdus cerința purtării fără drept a obiectelor anterior menționate, înseamnă că a prevăzut și existența unor situații în care fapta incriminată nu constituie infracțiune, însă acesta nu a stabilit nici direct, prin trimitere directă sau indirectă la alte dispoziții legale, care sunt criteriile de stabilire a lipsei dreptului. Se mai susține că ipoteza juridică analizată nu este similară acelor reglementări în care se folosește sintagma „fără drept”, dar dreptul la care se face referire se prezumă a lipsi în toate situațiile în care nu se stabilește că a fost dobândit, având în vedere specificul obiectului juridic al infracțiunii [sunt date ca exemplu infracțiunile de violare de domiciliul (art. 224 din Codul penal) și violare a sediului profesional (art. 225 din Codul penal)]. Se apreciază că nu poate fi acceptată soluția ca sintagma criticată să vizeze toate situațiile care nu sunt exceptate, în mod expres, prin prevederea în lege a dreptului de a purta obiecte dintre cele enumerate, în condițiile în care unele dintre acestea pot avea și o utilizare obișnuită (cuțite sau alte obiecte confecționate pentru a tăia), care să nu presupună, *de plano*, o manifestare agresivă, iar altele sunt menite, prin natura lor, să fie folosite pentru autoapărare (spray-urile iritante). Se arată, de asemenea, că textul criticat are în vedere o gamă foarte largă de situații în care obiectele enumerate pot fi folosite, inclusiv situații în care folosirea acestora este firească (parcuri urbane, parcuri naturale, mijloace de transport în comun). Or, interpretarea anterior arătată a textului criticat ar face ca activități considerate firești să fie imposibil de realizat în mod legal.

5. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

6. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016 și nr. 392 din 6 iulie 2017.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal, cu denumirea marginală *Portul sau folosirea fără drept de obiecte periculoase*, care au următorul conținut: „*Fapta de a purta fără drept, la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri special amenajate și autorizate pentru distracție ori agrement sau în mijloace de transport în comun: [...] c) substanțe iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant; [...]*”.

10. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la calitatea legii, ale art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și ale art. 23 cu privire la libertatea individuală, precum și dispozițiile art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că sintagma „*fără drept*”, din cuprinsul art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal, nu beneficiază de o definiție legală, în sensul legii penale, și nici nu este definită, în mod expres, prin norme juridice specifice altor ramuri de drept, motiv pentru care Curtea constată că intenția legiuitorului a fost de a atribui acestei expresii înțelesul ce rezultă din sensul comun al cuvintelor ce o compun. Astfel, conform Dicționarului explicativ al limbii române, prin „*drept*” se înțelege „*totalitatea regulilor de conduită, a normelor instituite sau sancționate de puterea de stat, [...], reguli a căror respectare și aplicare este asigurată prin forța de constrângere a statului, [...]*”. De altfel, acesta este și sensul dat cuvântului „*drept*” de doctrina juridică, acesta fiind definit ca reprezentând „*un sistem de reguli, care sunt create și puse în aplicare prin intermediul unor instituții sociale sau guvernamentale pentru a reglementa comportamentul*”. Așa fiind, expresia „*fără drept*” semnifică situația inexistenței unei dispoziții legale care să prevadă, direct sau indirect, faptul că o anumită situație de fapt este în acord cu prevederile legale. Prin urmare, în contextul reglementat de dispozițiile art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal, sintagma „*fără drept*” are în vedere fapta de a purta substanțe iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri special amenajate și autorizate pentru distracție ori agrement sau în mijloace de transport în comun, fără ca purtarea acestora în circumstanțele anterior enumerate, de către persoana în cauză, să fie permisă de lege. Altfel spus, „*fără drept*”, în sensul textului criticat, semnifică existența unei interdicții legale, referitoare fie la circumstanțele săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal (la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri special amenajate și autorizate pentru distracție ori agrement sau în mijloace de transport în comun), fie la persoana care este subiectul activ al infracțiunii, interdicție care plasează în afara prevederilor legale fapta de a purta substanțe iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant.

12. Prin urmare, semnificația sintagmei „*fără drept*”, folosită de legiuitor în reglementarea dispozițiilor art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal, poate fi determinată prin interpretarea gramaticală a acesteia de către orice persoană care cunoaște sensul comun al cuvintelor din vocabularul limbii române și, cu atât mai mult, dacă o astfel de persoană apelează la consultanță juridică de specialitate. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa — spre exemplu, prin Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, paragrafele 30 și 31 —, invocând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. S-a reținut, totodată, că noțiunea de „*drept*”

folosită la art. 7 corespunde celei de „*lege*” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coeme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. De asemenea, atât Curtea Constituțională, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului au constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. S-a reținut, astfel, că principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (*Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). S-a constatat, prin aceeași jurisprudență, că, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută și că una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. În acest context s-a arătat că, oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal, iar nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Totodată, s-a arătat că, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Pentru acest motiv s-a statut că rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, s-a reținut că art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

13. Or, prin raportare la exigențele mai sus arătate, prevederile art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal respectă atât principiul legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art. 23 alin. (12) din Constituție și la art. 7 paragraful 1 din Convenție,

cât și standardele de calitate a legii, impuse de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, sensul sintagmei „fără drept” putând fi determinat de către destinatarii legii prin utilizarea semnificației obișnuite a cuvintelor ce o compun și, la nevoie, prin recurgerea la consultanță juridică de specialitate. Așa fiind, norma de incriminare criticată nu afectează nici dreptul la viață și la integritate fizică și psihică al persoanei, fiind în acord cu prevederile art. 22 din Legea fundamentală.

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală în Dosarul nr. 72.642/300/2015 și constată că dispozițiile art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 67

din 29 ianuarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală cu referire la art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală cu referire la art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Mihai Necolaiciuc în Dosarul nr. 2.797/256/2017 al Tribunalului Constanța — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.090D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

14. În aceste condiții, invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate și a unor împrejurări concrete, precum folosirea substanțelor iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant, în scopul autoapărării, în parcuri urbane, în parcuri naturale sau în mijloace de transport în comun, care să poată fi încadrate în sfera de aplicare a prevederilor art. 372 alin. (1) lit. c) din Codul penal, constituie o problemă de interpretare și aplicare a textului criticat. Or, interpretarea și aplicarea legii sunt de competența instanțelor judecătorești, nevizând constituționalitatea acesteia.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Referitor la invocarea de către autorul excepției a principiului *non reformatio in pejus* se arată că etapa procesuală avută în vedere este cea a executării hotărârilor penale, etapă în care principiul anterior menționat nu este incident. Se susține că, în materia executării pedepselor penale, legiuitorul are libertatea de a stabili termenele și condițiile în care persoana condamnată să își exercite drepturile prevăzute de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.797/256/2017, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 587 alin. (2) și art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală cu referire la art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Mihai Necolaiciuc într-o cauză având ca obiect soluționarea unei

contestații formulate împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă propunerea de liberare condiționată făcută de comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate cu privire la autorul excepției.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, cu privire la art. 587 alin. (2) din Codul de procedură penală, se susține că prevederea legală criticată este neconstituțională în măsura în care persoanei condamnate i se înrăutățește situația în propria cale de atac, prin stabilirea de către instanță a unui termen, de cel mult un an, în care cererea de liberare condiționată nu poate fi reînnoită, termen care începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate. Se arată că aplicabilitatea principiului *non reformatio in pejus* este anihilat prin faptul că dispoziția legală criticată prevede că termenul fixat de prima instanță începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii de respingere a contestației. Se susține că, pentru aceste motive, persoanei condamnate îi este încălcat, în mod grav, dreptul de acces liber la justiție. Se mai arată că textul criticat este lipsit de claritate, precizie și previzibilitate, întrucât nu prevede criteriile pe baza cărora este stabilit, de către instanță, termenul după care cererea de liberare condiționată poate fi reînnoită. Referitor la prevederile art. 587 alin. (1) și alin. (2) cu referire la art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013 se susține că acestea instituie o procedură hibridă administrativ-jurisdicțională ce presupune, în esență, un triplu grad de jurisdicție, în care prima etapă reprezintă un demers de natură administrativă, la care ia parte însă un judecător delegat de la o instanță egală în grad sau chiar superioară în grad celei care judecă în cea de-a doua etapă, în timp ce aceasta din urmă are loc în fața judecătoriei în a cărei circumscripție se află penitenciarul, sesizată prin propunerea comisiei sau prin cererea condamnatului, o a treia etapă constând în soluționarea contestației formulate la instanța superioară. Se arată că, de vreme ce dispozițiile art. 97 alin. (2) din Legea nr. 254/2013 prevăd faptul că judecătorul de supraveghere a privării de libertate face parte din comisia de supraveghere a privării de libertate și o prezidează, procesul-verbal întocmit de această comisie, atunci când decide sau nu să formuleze o propunere de liberare condiționată, nu mai are un simplu caracter administrativ, ci dobândește și o natură jurisdicțională. Or, conform art. 8 din Legea nr. 254/2013, judecătorul de supraveghere a privării de libertate este desemnat de președintele curții de apel în a cărei rază teritorială funcționează penitenciarul, de la instanțele din raza curții de apel respective, care pot fi judecătorii sau tribunale. Se susține că în acest fel se creează premisa unei situații în care procesul-verbal mai sus referit este supus controlului unui judecător din cadrul unei instanțe de același grad sau chiar de un grad inferior celei de la care a fost desemnat judecătorul de supraveghere a privării de libertate. Cu toate acestea, se arată că judecătorul de supraveghere a privării de libertate nu are dreptul să se pronunțe el însuși asupra propunerii de liberare condiționată, ci doar posibilitatea de a formula o propunere în acest sens, motiv pentru care dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 124 din Constituție, independența acestuia fiind grav afectată, întrucât atribuțiile ce îi revin în această comisie sunt similare celor exercitate de ceilalți membri ai ei. Pentru aceleași motive se susține că prevederile legale criticate îngrădesc dreptul persoanei condamnate de a se adresa, într-un timp optim și previzibil, unui judecător în vederea liberării condiționate, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 100 din Codul penal. Se arată că, în realitate, în majoritatea cazurilor, de la momentul formulării propunerii de liberare condiționată, până la momentul soluționării contestației împotriva sentinței de liberare condiționată trece o perioadă

considerabilă de timp, care nu reprezintă o durată rezonabilă din perspectiva necesității asigurării dreptului la un proces echitabil. În fine, se susține încălcarea prin textele criticate a prevederilor art. 53 din Constituție.

6. **Tribunalul Constanța — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 587 alin. (2) din Codul de procedură penală se face trimitere la art. 8 și art. 9 din Legea nr. 254/2013 și se arată că judecătorul de supraveghere a privării de libertate face parte din puterea judecătorească, îndeplinind însă atribuții speciale, reglementate de legea privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Se arată, de asemenea, că acest judecător desfășoară o activitate administrativă, când exercită supravegherea și controlul legalității executării pedepselor, când prezidează comisia pentru acordarea liberării condiționate și în procedura refuzului de hrană, și o activitate jurisdicțională, când soluționează plângerile persoanelor condamnate. Se mai arată că un astfel de judecător nu desfășoară alte activități la instanța din cadrul căreia a fost desemnat. Se susține că, pentru aceste motive, textele criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 587 alin. (1) și alin. (2) cu referire la art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013 sunt invocate dispozițiile art. 550 și art. 551 din Codul de procedură penală și se susține că dispozițiile legale conform cărora termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea de liberare condiționată poate fi reînnoită curge de la rămânerea definitivă a hotărârii de soluționare a contestației împotriva sentinței de respingere a propunerii de liberare condiționată sunt constituționale.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că liberarea condiționată nu este un drept recunoscut condamnatului de a nu executa întreaga pedeapsă în stare de detenție, ci un instrument juridic prin care instanța de judecată este chemată să evalueze conduita persoanei condamnate, putând să constate că nu mai este necesară continuarea executării pedepsei în regim de detenție până la împlinirea integrală a duratei executării. Prin urmare, se susține că este dreptul legiuitorului să stabilească regimul juridic al acordării liberării condiționate, inclusiv sub aspectul procedurii acordării acesteia. Se arată că stabilirea unei proceduri detaliate pentru acordarea liberării condiționate reprezintă o aplicare a principiilor constituționale invocate de autorul excepției, dispozițiile legale criticate fiind clare, precise și previzibile. Se conchide că prevederile legale criticate sunt în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (5), art. 21, art. 53 și art. 124 din Constituție, precum și cu prevederile art. 6 din Convenție.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală cu referire la art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, care au următorul conținut:

— Art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală: „(1) Liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere.

(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.”;

— Art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013: „(1) Liberarea condiționată se acordă potrivit procedurii prevăzute în Codul de procedură penală, la cererea persoanei condamnate sau la propunerea comisiei pentru liberare condiționată.

(2) Comisia pentru liberare condiționată este alcătuită din judecătorul de supraveghere a privării de libertate, care este și președintele comisiei, directorul penitenciarului, directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar, directorul adjunct pentru educație și asistență psihosocială și un consilier de probațiune din cadrul serviciului de probațiune competent potrivit legii în circumscripția căruia se află penitenciarul. Secretariatul comisiei se asigură de către șeful serviciului evidentă din penitenciarul respectiv.

(3) Comisia formulează propuneri de liberare condiționată a persoanei condamnate, ținând seama de:

a) fracțiunea din pedeapsă efectiv executată și de partea din durata pedepsei care este considerată ca executată, conform art. 96;

b) regimul de executare a pedepsei privative de libertate în care este repartizată;

c) îndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare, în afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;

d) conduita persoanei condamnate și eforturile acesteia pentru reintegrare socială, în special în cadrul muncii prestate, al activităților educative, moral-religioase, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, precum și responsabilitățile îndeplinite, recompensele acordate și sancțiunile disciplinare aplicate;

e) antecedentele sale penale. [...]

(6) Propunerea comisiei pentru liberare condiționată este cuprinsă într-un proces-verbal motivat, care cuprinde poziția membrilor comisiei față de propunerea de liberare. [...]

(10) Procesul-verbal prevăzut la alin. (6), împreună cu documentele care atestă mențiunile cuprinse în acesta, se înaintează judecătoriei în a cărei circumscripție se află penitenciarul, iar procesul-verbal se comunică de îndată persoanei condamnate.

(11) În cazul în care comisia pentru liberare condiționată constată că persoana condamnată nu întrunește condițiile pentru a fi liberată condiționat, în procesul-verbal întocmit potrivit alin. (6) fixează un termen pentru reexaminarea situației acesteia, care nu poate fi mai mare de un an. În cazul în care cererea de liberare condiționată este formulată înainte de îndeplinirea condiției privind îndeplinirea fracțiunii prevăzute de Codul penal, iar perioada rămasă de executat până la împlinirea acestei fracțiuni este mai mare de un an, termenul stabilit de comisie va fi data împlinirii fracțiunii prevăzute de Codul penal.

În cazul în care perioada rămasă de executat până la împlinirea acestei fracțiuni este mai mică de un an, termenul fixat de comisie poate depăși data împlinirii fracțiunii prevăzute de Codul penal, dar nu poate fi mai mare de un an. Totodată, comisia comunică, de îndată, procesul-verbal persoanei condamnate, care are posibilitatea ca, în termen de 3 zile de la aducerea la cunoștință, sub semnătură, să se adreseze, cu cerere de liberare condiționată, judecătoriei în circumscripția căreia se află penitenciarul. [...]

(13) În vederea soluționării cererii de liberare condiționată a persoanei condamnate sau a propunerii formulate de comisie, instanța poate consulta dosarul individual al persoanei condamnate sau poate solicita copii ale actelor și documentelor din acesta.”

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la calitatea legii, art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (2) și (3) referitoare la înfăptuirea justiției, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la criticile formulate cu privire la dispozițiile art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, Curtea reține că liberarea condiționată este o modalitate de individualizare a executării detențiunii pe viață și a pedepsei închisorii, fără lipsire de libertate, acordată prin hotărâre definitivă a instanței de judecată, drept urmare a îndeplinirii de către persoana condamnată a condițiilor impuse în privința conduitei sale pe timpul executării fracției obligatorii din pedeapsă, precum și sub rezerva îndeplinirii integrale, sub controlul serviciului de probațiune, pe durata termenului de supraveghere a măsurilor și obligațiilor prevăzute de lege și impuse prin hotărârea judecătorească de acordare a liberării condiționate.

14. Instituția liberării condiționate, astfel cum aceasta este reglementată în Codul penal în vigoare, este substanțial diferită de cea prevăzută de Codul penal din 1969, atât sub aspectul condițiilor de acordare, cât și sub aspectul condițiilor de reintegrare socială a persoanelor condamnate. Astfel, dacă dispozițiile Codului penal din 1969 impuneau persoanei condamnate doar condiția de a nu săvârși alte infracțiuni, prevederile Codului penal în vigoare au în vedere nevoia de reintegrare socială a persoanelor liberate condiționat, pe timpul termenului de supraveghere, prin impunerea unor măsuri și obligații.

15. Așa fiind, liberarea persoanei condamnate înaintea epuizării termenului pedepsei este un beneficiu prevăzut de lege, și nu un drept. Acordarea acestui beneficiu este lăsată de legiuitor la aprecierea instanței de judecată, care va analiza, conform prevederilor art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, coroborate cu cele ale art. 99 alin. (1) din Codul penal și, respectiv, ale art. 100 alin. (1) din Codul penal, precum și potrivit dispozițiilor art. 97 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, îndeplinirea condițiilor prevăzute de legea penală pentru dispunerea acesteia. În acest sens, art. 99 alin. (1) din Codul penal prevede că liberarea condiționată, în cazul detențiunii pe viață, poate fi dispusă dacă: cel condamnat a executat efectiv 20 de ani de detențiune; cel condamnat a avut o bună conduită pe toată durata executării pedepsei; cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească; instanța are convingerea că persoana

condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate. Totodată, art. 100 alin. (1) din Codul penal prevede că liberarea condiționată, în cazul pedepsei închisorii, poate fi dispusă dacă: cel condamnat a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii care nu depășește 10 ani, sau cel puțin trei pătrimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 20 de ani, în cazul închisorii mai mari de 10 ani; cel condamnat se află în executarea pedepsei în regim semideschis sau deschis; cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească; instanța are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.

16. Prin urmare, atât în ipoteza avută în vedere de autorul excepției de neconstituționalitate, aceea a liberării condiționate dispuse cu privire la o persoană care a fost condamnată la pedeapsa închisorii, cât și în cazul liberării condiționate, ca formă de individualizare a pedepsei detențiunii pe viață, instanța judecătorească competentă să analizeze cererea de liberare condiționată nu este investită doar pentru a verifica formal faptul că fracțiile de pedeapsă prevăzute la art. 99 alin. (1) lit. a) și, respectiv, la art. 100 alin. (1) lit. a) din Codul penal au fost executate, ci pentru a aprecia cu privire la îndeplinirea tuturor condițiilor reglementate la art. 99 alin. (1) și, respectiv, art. 100 alin. (1) din Codul penal. Iar una dintre aceste condiții, în ambele ipoteze juridice analizate, este aceea ca instanța să aibă convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate. Or, aceasta din urmă este o apreciere proprie, de natură concluzivă, a instanței judecătorești, formată ca urmare a analizării celorlalte condiții reglementate pentru dispunerea liberării condiționate.

17. Așa fiind, simpla împlinire a termenului reprezentând fracția de pedeapsă ce trebuie executată pentru acordarea liberării condiționate nu conferă persoanei condamnate dreptul de a fi pusă în libertate, conform art. 101—106 din Codul penal.

18. În aceste condiții, dispozițiile art. 587 alin. (2) din Codul de procedură penală și cele ale art. 97 alin. (11) din Legea nr. 254/2013 prevăd că, dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită, termen care nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.

19. Analizând prevederile legale criticate, Curtea reține că termenul fixat de instanța de judecată, după a cărui expirare cererea sau propunerea de liberare condiționată poate fi reînnoită și care poate fi de cel mult un an, este lăsat la aprecierea instanței, aspect ce se încadrează în logica mecanismului dispunerii liberării condiționate, care include o apreciere proprie a instanței cu privire la îndreptarea persoanei condamnate și la capacitatea acesteia de a se integra în societate. Această apreciere are la bază datele și informațiile din procesul-verbal, întocmit de comisia pentru liberare condiționată cu prilejul formulării propunerii de liberare condiționată, documentele care atestă mențiunile cuprinse în procesul-verbal anterior precizat, precum și orice alte informații furnizate de administrația penitenciarului, ce relevă conduita persoanei condamnate în perioada executării fracției obligatorii de pedeapsă. Prin urmare, în acord cu particularitățile fiecărei situații concrete, instanța investită cu soluționarea cererii de liberare condiționată, în condițiile în care constată că persoana condamnată nu îndeplinește condițiile legale pentru dispunerea acestei forme de executare a pedepsei, stabilește un interval de timp, care va curge de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de respingere a cererii de liberare condiționată, timp pe care îl consideră necesar pentru ca persoana în cauză să își îndeplinească condițiile a căror neîndeplinire a fost

constată prin hotărârea judecătorească de respingere a cererii de liberare condiționată, termen a cărui lungime va fi stabilită în funcție de natura condițiilor neîndeplinite și de timpul necesar pentru îndeplinirea lor. Cum legea nu prevede o lungime minimă a termenului astfel reglementat, ci doar durata lui maximă — de un an, acesta va putea fi un termen extrem de redus, instanța de judecată investită conform art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală fiind singura în măsură să aprecieze nevoia de timp pentru îndeplinirea tuturor condițiilor legale specifice instituției liberării condiționate.

20. Având în vedere aceste considerente, o eventuală amânare a liberării condiționate a persoanei condamnate, conform art. 587 alin. (2) din Codul de procedură penală, nu reprezintă o înrăutățire a propriei situații a acesteia. Dimpotrivă, menținerea stării de detenție peste fracția de pedeapsă obligatorie, până la concurența termenului stabilit de instanța de judecată, conform textului criticat, în situația neîndeplinirii restului condițiilor prevăzute la art. 99 alin. (1) din Codul penal și, respectiv, la art. 100 alin. (1) din Codul penal, reprezintă o continuare a situației în care se află persoana condamnată, prin menținerea stării de detenție. Or, această situație nu este de natură a încălca principiul *non reformatio in pejus* invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, cu atât mai mult cu cât acesta are în vedere neînrautățirea situației titularului unei căi de atac, iar cererea de liberare condiționată nu reprezintă o cale de atac, în sensul prevederilor legii procesual penale. În ceea ce privește contestația ce poate fi exercitată, conform art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, aceasta este o cale de atac, potrivit dispozițiilor art. 425¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, din perspectiva prezentei analize având relevanță doar ipoteza respingerii de către instanța de fond a cererii sau a propunerii de liberare condiționată, cu stabilirea unui anumit termen, conform art. 587 alin. (2) din Codul de procedură penală, urmată de fixarea de către tribunal, în urma soluționării contestației promovate de către persoana condamnată, a unui termen mai lung decât cel fixat de către prima instanță, după expirarea căruia cererea sau propunerea de liberare condiționată să poată fi reînnoită. Însă, această ipoteză reprezintă o problemă de aplicare a legii, respectiv a principiului mai sus enunțat, atribuție ce revine, în mod exclusiv, instanțelor judecătorești.

21. Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și nici prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

22. Referitor la criticile formulate cu privire la prevederile art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013, Curtea reține că liberarea condiționată se dispune la cererea persoanei condamnate sau la propunerea comisiei pentru liberare condiționată. Această comisie este constituită, conform art. 97 alin. (2) din Legea nr. 254/2013, din judecătorul de supraveghere a privării de libertate, care este și președintele comisiei, directorul penitenciarului, directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar, directorul adjunct pentru educație și asistență psihosocială și un consilier de probațiune din cadrul serviciului de probațiune competent potrivit legii în circumscripția căruia se află penitenciarul. Desemnarea judecătorului de supraveghere a privării de libertate se face, conform prevederilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, de către președintele curții de apel în a cărei rază teritorială funcționează penitenciarul, centrul de reținere și arestare preventivă, centrul de arestare preventivă sau centrul educativ ori centrul de detenție, anual, dintre judecătorii de la instanțele din raza respectivei curți de apel. Conform alin. (2) al aceluiași

art. 8, sunt desemnați, potrivit aceleiași proceduri, unul sau mai mulți judecători supleanți, care își vor exercita atribuțiile de supraveghere a executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate pe durata imposibilității exercitării acestora de către judecătorul titular. Totodată, conform art. 8 alin. (3) din Legea nr. 254/2013, desemnarea judecătorilor de supraveghere a privării de libertate și a supleanților se face în baza acordului prealabil scris al acestora, cu precădere dintre judecătorii care, anterior, au avut aceeași calitate ori au exercitat atribuții în cadrul compartimentului de executări penale al instanței. Activitatea judecătorului de supraveghere a privării de libertate constă, potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, în supravegherea și controlul asigurării legalității în executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, prin exercitarea atribuțiilor enumerate la alin. (2) al art. 9 din Legea nr. 254/2013, respectiv: soluționarea plângerilor deținuților privind exercitarea drepturilor prevăzute de prezenta lege; soluționarea plângerilor privind stabilirea și schimbarea regimurilor de executare a pedepselor și a măsurilor educative privative de libertate; soluționarea plângerilor deținuților privind aplicarea sancțiunilor disciplinare; participarea la procedura refuzului de hrană; participarea, în calitate de președinte, la ședințele comisiei pentru liberare condiționată; exercitarea oricărei alte atribuții prevăzute de Legea nr. 254/2013.

23. Atribuțiile enumerate mai sus sunt calificate, în mod expres, prin prevederile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 254/2013, ca fiind atribuții administrative și administrativ-jurisdicționale. De asemenea, dispozițiile alin. (3) ale aceluiași articol prevăd că atribuțiile administrativ-jurisdicționale ale judecătorului de supraveghere a privării de libertate se exercită în cadrul procedurilor speciale prevăzute în prezenta lege și se finalizează printr-un act administrativ-jurisdicțional, denumit încheiere.

24. Așa fiind, atât componența comisiei pentru liberare condiționată, cât și actele emise de aceasta au un caracter administrativ-jurisdicțional, care însă nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 124 alin. (2) și (3) referitor la înfăptuirea justiției. Aceasta, întrucât judecătorul de supraveghere a privării de libertate este desemnat de către președintele curții de apel din care face parte instanța în cadrul căreia își desfășoară activitatea, pentru a îndeplini atribuțiile prevăzute la art. 9 din Legea nr. 254/2013, el aparținând prin urmare, în mod exclusiv, puterii judecătorești. Mai mult, în perioada exercitării acestor atribuții, judecătorul astfel delegat nu desfășoară alte activități de natură jurisdicțională sau administrativă în cadrul instanței de care aparține, aspect reglementat la art. 9 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 254/2013, conform căruia „pe durata exercitării

atribuțiilor privind supravegherea executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate, judecătorii nu pot desfășura alte activități la instanța din cadrul căreia au fost desemnați”.

25. Așa fiind, indiferent de categoria instanței la care judecătorul de supraveghere a privării de libertate își desfășoară activitatea, pe timpul exercitării funcției reglementate la art. 8 și următoarele din Legea nr. 254/2013, acesta exercită alte atribuții, delegate, care nu interferează cu cele ale respectivei instanței. Prin urmare, chiar dacă instanța în cauză este superioară în grad judecătorei în a cărei circumscripție se află penitenciarul, din a cărui comisie pentru liberare condiționată face parte judecătorul în cauză, nu se pune problema existenței unei incompatibilități, în sensul imposibilității soluționării propunerii de liberare condiționată, formulată de comisia din care acest judecător face parte, de către un complet din cadrul acestei judecătorei, chiar dacă dintr-un astfel de complet fac parte judecători cu un grad inferior judecătorului de supraveghere a privării de libertate. Cu alte cuvinte, pe durata exercitării funcției de judecător de supraveghere a privării de libertate, un astfel de judecător îndeplinește, în mod exclusiv, atribuțiile specifice nivelului jurisdicțional pentru care este desemnat.

26. De asemenea, caracterul mixt al comisiei pentru liberare condiționată, din a cărei compunere face parte și judecătorul de supraveghere a privării de libertate, coroborat cu existența unei contestații ce poate fi formulată, conform art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, împotriva sentinței de respingere a propunerii privind liberarea condiționată, nu echivalează cu asigurarea a trei grade de jurisdicție în materia soluționării cererilor sau a propunerilor de liberare condiționată, câtă vreme propunerea de liberare condiționată formulată de comisie nu este o hotărâre judecătorească, ci un proces-verbal, care cuprinde poziția membrilor comisiei de liberare condiționată, potrivit prevederilor art. 97 alin. (6) din Legea nr. 254/2013.

27. Pentru aceste motive, textele criticate nu contravin dispozițiilor art. 124 alin. (2) și (3) din Constituție, ce reglementează, pentru toți, unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și independența judecătorilor.

28. Mai mult, Curtea reține că reglementarea prevederilor art. 587 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013 constituie o aplicație a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2), conform cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege și acestea reprezintă voința legiuitorului exprimată conform art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Necolaiciuc în Dosarul nr. 2.797/256/2017 al Tribunalului Constanța — Secția penală și constată că dispozițiile art. 587 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală cu referire la art. 97 alin. (1), (2), (3), (6), (10), (11) și (13) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 29 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 118

din 28 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 alin. (2) și (7)
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 alin. (2) și (7) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adriana Jurcă și Marius Claudiu Jurcă în Dosarul nr. 5.175/176/2017 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.124D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că dispozițiile legale criticate mențin soluția legislativă din vechea reglementare, asupra căreia Curtea s-a pronunțat, spre exemplu prin Decizia nr. 243 din 7 aprilie 2015. În ceea ce privește alin. (7) al art. 666 din Codul de procedură civilă, pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că, în cauza în care aceasta a fost ridicată, executarea silită a fost încuviințată, iar împotriva acesteia s-a formulat contestație la executare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 727/A din 21 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 5.175/176/2017, **Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și insolvență a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 alin. (2) și (7) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Adriana Jurcă și Marius Claudiu Jurcă într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins contestația la executare formulată de autorii excepției de neconstituționalitate.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate îl prejudiciază pe debitor. Acesta nu se poate apăra față de creditor în cazul punerii în executare a unor contracte de credit modificate în baza sentințelor prin care s-a constatat caracterul abuziv al unor clauze din cuprinsul acestora. Instanța care dispune încuviințarea executării silite nu are nicio posibilitate să verifice dacă contractele de credit au fost modificate sau cesionate, iar debitorul se poate apăra numai după ce este dispusă începerea

executării, pe cale contestației la executare, întrucât, potrivit dispozițiilor legale criticate, nu este posibilă citarea părților.

6. Se mai arată că contractele de credit sunt înscrisuri sub semnătură privată și nu sunt înregistrate în registre publice, potrivit art. 641 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, procedura contestației la executare împovărează debitorii prin impunerea taxei judiciare de timbru și a cauțiunii pentru suspendarea executării.

7. **Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 666 alin. (2) și (7) din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin articolul unic pct. 6 din Legea nr. 17/2017 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 21 martie 2017, care au următorul cuprins:

„(2) Cererea de încuviințare a executării silite se soluționează în termen de maximum 7 zile de la înregistrarea acesteia la instanță, prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 48 de ore, iar motivarea încheierii se face în cel mult 7 zile de la pronunțare. Încheierea se comunică din oficiu, de îndată, executorului judecătoresc, precum și creditorului.

[...]

(7) Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată numai cu apel exclusiv de creditor, în termen de 15 zile de la comunicare. Hotărârea prin care se soluționează apelul se comunică, din oficiu, de îndată, și executorului judecătoresc.”

12. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului, care

poate hotărî să nu supună regulilor de citare sau exercitare a căilor de atac anumite proceduri, în considerarea caracterului specific al acestora ori în vederea asigurării celerității procesului civil. Stabilirea de către legiuitor a regulii potrivit căreia cererea de încuviințare a executării silite introdusă de creditor se soluționează în camera de consiliu, fără citarea părților, nu contravine art. 21 și nici art. 24 din Constituție, soluția legislativă criticată fiind justificată de faptul că în această procedură nu se tranșează fondul litigiului, ci exclusiv o chestiune ce vizează buna administrare a actului de justiție. În plus, trebuie reținut că încuviințarea executării silite se cere și se aprobă în condițiile existenței unui titlu executoriu.

14. În acest sens, Curtea reține că executarea silită este pornită la cererea creditorului adresată executorului judecătoresc la care este atașat și titlul executoriu [art. 664 alin. (4) din Codul de procedură civilă]. În termen de 3 zile de la primirea cererii, în urma verificărilor efectuate, executorul judecătoresc poate dispune, prin încheiere, deschiderea dosarului de executare sau, după caz, poate refuza motivat deschiderea procedurii de executare. În caz de dispunere a deschiderii dosarului de executare, executorul judecătoresc va solicita instanței de judecată încuviințarea executării silite, prilej cu care instanța de executare verifică dacă hotărârea sau, după caz, înscrisul constituie sau nu, potrivit legii, titlu executoriu [art. 666 alin. (5) din Codul de procedură civilă]. Prin urmare, încuviințarea executării silite va fi dispusă în urma parcurgerii unor etape procesuale în cadrul cărora este verificată executorialitatea hotărârii sau a înscrisului. De asemenea, debitorul poate contesta titlul executoriu și poate solicita anularea încheierii prin care s-a admis cererea de încuviințare a executării silite pe calea contestației la executare, în temeiul art. 712 din Codul de procedură civilă.

15. Faptul că încheierea prin care s-a admis cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac nu constituie o înfrângere a dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției. Potrivit art. 129 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, acest text constituțional lăsând la latitudinea legiuitorului

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adriana Jurcă și Marius Claudiu Jurcă în Dosarul nr. 5.175/176/2017 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență și constată că dispozițiile art. 666 alin. (2) și (7) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

**pentru completarea art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.188/2014
privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Zootehnie „Prof. dr. G. K. Constantinescu”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — După alineatul (1) al articolului 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.188/2014 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Zootehnie „Prof. dr. G. K. Constantinescu”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se introduc două noi alineate, alineatele (1¹) și (1²), cu următorul cuprins:

„(1¹) Până în data de 31 decembrie 2019, prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. b), testele de genotipizare a scrapiei se

efectuează de către Agenție gratuit, în limita alocărilor bugetare, prin laboratorul propriu, pentru tineretul mascul din speciile ovine/caprine care intră la reproducție în anul 2019 în cadrul programelor de ameliorare aprobate.

(1²) Resursele financiare necesare efectuării testelor prevăzute la alin. (1¹) se asigură de la bugetul de stat, în limita sumelor aprobate Agenției cu această destinație pentru anul 2019.”

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Dumitru Daniel Botănoiu,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

p. Ministrul afacerilor externe,

Maria Magdalena Grigore,

secretar de stat

Ministrul delegat pentru afaceri europene,

George Ciamba

București, 14 mai 2019.

Nr. 291.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

**pentru aprobarea închirierii unor suprafețe în imobilul proprietate publică a statului,
aflat în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, înregistrat cu nr. MFP 34391**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, precum și al art. 14 alin. (1), art. 15, 16 și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă închirierea de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a unor suprafețe din imobilul proprietate publică a statului, aflat în administrarea acestuia, înregistrat cu nr. MFP 34391, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, în scopul desfășurării unor activități sau prestării unor servicii necesare personalului angajat, prin amplasarea unor automate de băuturi calde/reci, dozatoare de cafea/produse alimentare și ATM-uri bancare.

Art. 2. — (1) Închirierea spațiilor prevăzute la art. 1 se face prin licitație publică, în condițiile legii.

(2) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în calitate de administrator al acestor spații, este împuternicit să organizeze procedura de licitație publică pentru închirierea acestor suprafețe, în scopul realizării activităților prevăzute la art. 1.

(3) Contractul de închiriere se încheie de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în calitate de titular al dreptului de administrare a imobilului prevăzut la art. 1.

Art. 3. — Chiria stabilită ca urmare a desfășurării procedurilor de licitație publică se plătește de câștigătorul licitației. Chiria încasată potrivit contractului prevăzut la art. 2 se virează integral la bugetul de stat.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, administrarea Ministerului Agriculturii și Alimentației, publicată Hotărârea Guvernului nr. 1.100/2000 pentru aprobarea închirierii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din unor bunuri imobile, proprietate publică a statului, aflate în 28 noiembrie 2000, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 14 mai 2019.
Nr. 292.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale spațiilor din imobilul înregistrat cu nr. MFP 34391, aflat în administrarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, care se închiriază

Nr. crt.	Locul unde este situat imobilul închiriat/Denumirea imobilului	Persoana juridică în administrarea căreia se află imobilul	Numărul MFP de identificare a imobilului și elementele-cadru de descriere tehnică: suprafața construită, suprafața desfășurată, regimul de înălțime, suprafața terenului	Caracteristicile spațiului (suprafața/destinația)
1.	România, municipiul București, sectorul 3, bd. Carol I nr. 24 Clădire — sediul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale	Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale/ C.U.I. 4221187	MFP 34391, suprafață construită = 3.520 mp; suprafață desfășurată = 10.090 mp; regimul de înălțime = S + P + 2; suprafață teren = 5.283 mp	Parter, 10 mp/punct amplasare automat de băuturi calde/reci, dozator de cafea/produse alimentare și ATM-uri bancare

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2019 pentru Societatea CUPRU MIN — S.A.,
aflată sub autoritatea Ministerului Economiei

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2019 pentru Societatea CUPRU MIN — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul economiei,
Niculae Bădălău
p. Ministrul muncii și justiției sociale,
Elena Solomonesc,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 14 mai 2019.
Nr. 294.

MINISTERUL ECONOMIEI
Societatea CUPRU MIN — S.A.
Abrud, Piața Petru Dobra nr. 1, județul Alba
Cod unic de înregistrare 11551757

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2019**

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2019 - mii lei -
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	237.850
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	228.850
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	9.000
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	236.842
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	227.842
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	113.567
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	11.461
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	63.350
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	50.755
		C1 ch. cu salariile	13	46.797
		C2 bonusuri	14	3.958
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	0
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	7.027
		C5 Cheltuieli cu contribuțiile datorate de angajator	18	5.568
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	39.464
	2	Cheltuieli financiare	20	9.000
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	1.008
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	161
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	847
	1	Rezerve legale	25	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	847
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	85
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	466

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2019 - mii lei -
0	1	2	3	4
	a)	- dividende cuvenite bugetului de stat	33	466
	b)	- dividende cuvenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende cuvenite altor acționari	34	
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	381
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care:	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	77.530
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	77.530
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	585
	2	Nr. mediu de salariați total	49	585
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	7.130
	4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat **)	51	6.671
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	391
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculată cf. Legii anuale a bugetului de stat	53	391
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	54	76,92
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	55	996
	9	Plăți restante	56	0
	10	Creanțe restante	57	42.570

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

**pentru modificarea Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.824/2018
privind aprobarea graficului de desfășurare a examenelor de certificare a calificării profesionale
a absolvenților din învățământul profesional și tehnic preuniversitar în anul școlar 2018—2019**

În temeiul prevederilor art. 94 alin. (2) lit. c) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului educației naționale nr. 4.824/2018 privind aprobarea graficului de desfășurare a examenelor de certificare a calificării profesionale a absolvenților din învățământul profesional și tehnic preuniversitar în

anul școlar 2018—2019, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 12 septembrie 2018, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 7. — Se aprobă graficul de desfășurare a examenului de certificare a calificării profesionale a absolvenților învățământului postliceal — nivel 5 de calificare, sesiunea iunie—iulie 2019:

- Înscrierea candidaților: 18—21 iunie 2019;
- Desfășurarea probei practice: 24 iunie—1 iulie 2019;
- Desfășurarea probei scrise: 2 iulie 2019;

- Afișarea rezultatelor la proba scrisă: 2 iulie 2019;
- Depunerea și soluționarea contestațiilor la proba scrisă: 3 iulie 2019;
- Susținerea proiectului: 4—5 iulie 2019;
- Afișarea rezultatelor finale: 8 iulie 2018.”

Art. II. — Direcția generală învățământ secundar superior și educație permanentă din cadrul Ministerului Educației Naționale, inspectoratele școlare și unitățile de învățământ preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 23 aprilie 2019.
Nr. 3.947.

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE

pentru completarea Deciziei Consiliului Național al Audiovizualului nr. 72/2012 privind condițiile de eliberare și modificare a avizului de retransmisie

Având în vedere dubla calitate a Consiliului Național al Audiovizualului, de garant al interesului public și de unică autoritate de reglementare în domeniul serviciilor de programe audiovizuale,

în temeiul prevederilor art. 17 alin. (1) lit. d) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Național al Audiovizualului adoptă următoarea decizie:

Art. I. — Decizia Consiliului Național al Audiovizualului nr. 72/2012 privind condițiile de eliberare și modificare a avizului de retransmisie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 16 februarie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **După articolul 11 se introduce un nou articol, articolul 111, cu următorul cuprins:**

„Art. 111. — Prin excepție de la prevederile art. 11, radiodifuzorii ce doresc să revină în regimul must carry vor notifica cu cel puțin 3 luni înainte CNA, care va modifica lista în funcție de indicii de audiență din anul precedent și o va publica pe pagina sa de internet, în atenția tuturor distribuitorilor de programe.”

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Vicepreședintele Consiliului Național al Audiovizualului,
Maria Monica Gubernat

București, 14 mai 2019.
Nr. 396.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

